

Capitolul 1

Salut! Numele meu este Simon Doolan, însă puteți să-mi spuneți Cotco – aproape toți cei din jur îmi zic așa.

— Acesta sunt eu împreună cu ceilalți membri ai familiei. Noi suntem familia Doolan. Eu sunt Doolan-ul cel mic și speriat pe care îl puteți vedea în dreapta tabloului.

Eu mă sperii foarte des. Așa m-am pricopsit și cu porecla. Vedeți voi, „Cotco“ vine de la „cotcodac“, sunetul pe care îl produc găinile. Iar pasărea aceasta pare să mă definească – pentru că sunt sperios ca o găină.

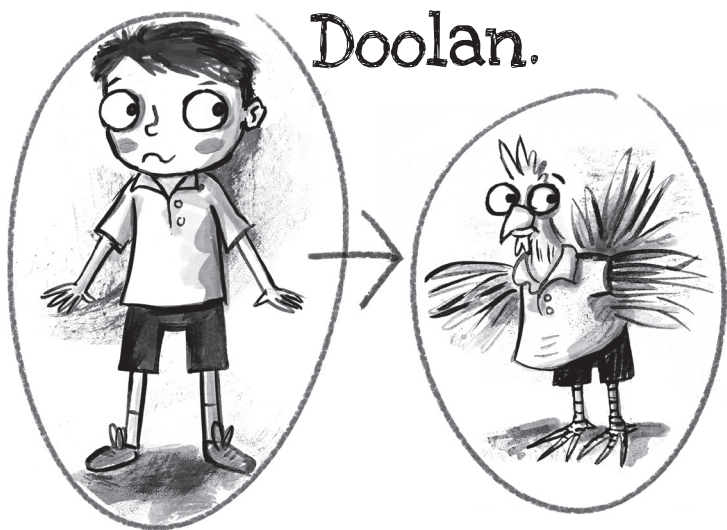
Cred că prima persoană care mi-a spus Cotco a fost Ashton Findus. La scurtă vreme după aceea, o mulțime de alți băieți i-au urmat exemplul, în special cel mai bun prieten al lui Ashton – Marty Petrovic.

Apoi și câteva fete au început să-mi spună Cotco. Iar acum așa mă strigă aproape toți cei din jur, chiar și câțiva dintre profesori.

Eu mi-aș dori sincer să pot fi ceva mai viteaz. Dar chiar și dacă aș fi, cred că lumea va continua să-mi spună Cotco.

Poate că ăsta sunt eu: Cotco Doolan. Micuțul și speriosul Cotco Doolan.

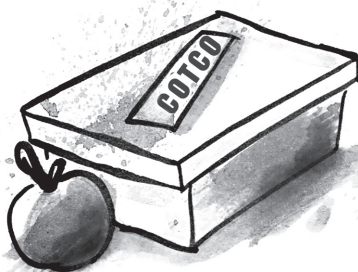

Capitolul 2

A sosit ora la care eu și fratele meu, Ricky, trebuie să pornim către școală. Doar că nu îl găsesc.

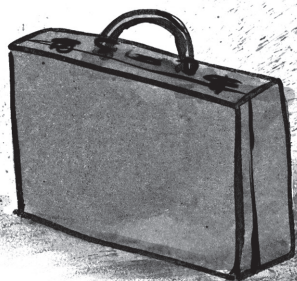
– Unde este Ricky? îl întreb eu pe tata. Și unde e mama?

– Fratele tău este bolnav, mă anunță tata. Mama l-a dus la doctor. Uite gustarea ta de prânz.

– Va trebui să mă duc la școală singur? întreb eu. Nu am mai făcut niciodată asta. Eu și Ricky întotdeauna mergem împreună.

– A, făcu tata. Păi... poți să mergi și singur fără probleme, nu-i așa?

-Nu mă poți duce cu
mașina?

Tata se uită la
ceas, după care
își drege îngri-
jorat vocea.

- Am întârziat
deja la slujbă.
Oricum, școala
se află la câteva
blocuri de noi.
Totul o să fie
în regulă.

– Ești sigur? îl întreb eu.

– Bineînțeles, îmi
răspunde
tata. Pe
vremea când
eram de
vârsta ta,
mergeam
singur la
școală.

– Pe cuvânt?

– Desigur, spune el uitându-se încă o dată la ceas.
Doar știi regula, nu-i așa?

– Care regulă?

– Cea referitoare la mersul la școală de unul singur. Te va ajuta să te simți viteaz.

Am clătinat din cap.

Cum aș fi putut cunoaște regula aceea?

Doar nu mai mersesem niciodată la școală de unul singur. Tocmai îi spuseseam asta!

– Cea mai sigură cale să nu pățești ceva și să rămâi viteaz este să nu vorbești cu nimeni până nu ai trecut de porțile școlii, îmi explică tata. Cu nimeni, ai înțeles?

– OK, răspund eu dând din cap. Asta e o regulă bună. Promit să nu vorbesc cu *nimeni*. După care mă voi simți viteaz.